

Arrest

nr. 313 452 van 25 september 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. BOUZERDA
Antwerpsesteenweg 62
2660 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 april 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van 1 maart 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2024.

Gehoord het verslag van verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat M. BOUZERDA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende een aanvraag in voor een visum met het oog op gezinshereniging 29 oktober 2018. Hij werd op 10 mei 2019 in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.2. Op 10 november 2022 werd een beslissing genomen waarbij het recht op verblijf van meer dan drie maanden werd beëindigd zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Verzoeker diende tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dit beroep werd echter verworpen met het arrest 288.608 van 8 mei 2023.

1.3. Op 26 september 2023 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. Deze aanvraag werd op 1 maart 2024 onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.09.2023 werd ingediend door :

*K(...), M(...) A(...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Marokko
geboren te (...) op (...)1978
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 06.07.2017 een eerste maal naar België komt, met een Frans Schengen visum en een toegelaten verblijf tot 02.09.2017. Op 03.11.2017 komt betrokkene opnieuw naar België, met een nieuw Frans Schengen visum en een toegelaten verblijf tot 30.01.2018. Op 27.10.2018 treedt betrokkene in het huwelijk met een Franse onderdane. Op 29.10.2018 dient hij een aanvraag gezinshereniging in, in functie van zijn echtgenote. Deze aanvraag wordt toegestaan en betrokkene wordt op 10.05.2019 in het bezit gesteld van een F-kaart. Echter, reeds op 13.11.2020 wordt een negatief samenwoningverslag opgesteld. Op 10.11.2022 wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken door middel van een bijlage 21. De raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigt deze beslissing op 08.05.2023 en de bijlage 35 wordt ingetrokken op 24.05.2023. De echtscheiding wordt uitgesproken op 16.01.2024.

Betrokkene beroept zich op artikel 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures van de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Deze richtlijn stelt dat de lidstaten in schrijnende gevallen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een verblijfsvergunning kunnen geven. Deze richtlijn bestaat reeds in de Belgische wetgeving via artikel 9bis. We stellen verder vast dat de terugkeerrichtlijn enkel van toepassing is bij terugkeerprocedures en terugkeerbesluiten. In casu betreft het evenwel een aanvraag tot een verblijfsvergunning op grond van een louter nationale bepaling. Het voormelde artikel 6.4 verplicht lidstaten aldus niet tot het verlenen van verblijfsvergunningen aan illegaal verblijvende derdelanders (HvJ 5 juni 2014, C-146/14 PPU, Mahdi, pt. 89), maar bepaalt enkel dat lopende terugkeerprocedures worden beëindigd en al uitgevaardigde terugkeerbesluiten of verwijderingsbesluiten moeten worden ingetrokken of geschorst wanneer een lidstaat beslist om een illegaal verblijvende derdelander een verblijfsvergunning te verlenen. Met andere woorden, dit artikel schetst enkel de verhouding tussen een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf die wordt verleend aan een derdelander enerzijds en een terugkeerbesluit anderzijds. De mogelijkheid om aan illegaal verblijvende derdelanders al dan niet een verblijfsvergunning te verlenen, is daarentegen een bevoegdheid waarin enkel de lidstaten regelgevend optreden. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet is dus een louter nationale bepaling die geen omzetting vormt van secundair Unierecht (RVV, arrest nr 265731 van 17.12.2021). Betrokkene toont echter niet aan dat hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt.

Betrokkene beroept zich op de zogenaamde ‘omzendbrief Turtelboom’. Echter deze omzendbrief werd integraal overgenomen door de instructies Wathélet. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij geen banden meer zou hebben met Marokko en dat het centrum van zijn belangen in België gevestigd is. Hij zou geen opvangnet meer hebben in Marokko en er zou geen enkel familielid zijn waarbij hij terecht kan. Betrokkene maakt dit echter niet aannemelijk.

Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene, niettegenstaande het overlijden van zijn vader, geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 39 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit

fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene geen opvangnetwerk meer zou hebben niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM ter bescherming van zijn in België opgebouwde privéleven. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen echter vast dat betrokkene niet aantoont dat er nog familieleden van hem in België verblijven. Daarnaast mag redelijkerwijs aangenomen worden dat betrokkene nog hechte banden heeft met Marokko. Op 06.07.2017 komt betrokkene pas voor de eerste keer naar België middels een Frans Schengenvisum, geldig van 07.03.2017 tot 02.09.2017. Op 03.11.2017 komt hij opnieuw naar België, met een nieuw Frans Schengen visum, geldig van 30.10.2017 tot 25.04.2018. Dit wijst op stabiele levensomstandigheden in Marokko daar de aflevering van dergelijke visa gebonden is aan strenge voorwaarden. Zijn paspoort bevat tevens een uitreisstempel Spanje (Tarifa) dd. 26.09.2022 met de boot (naar Marokko). Gezien zijn legale verblijf van 29.10.2018 tot 24.05.2023 mag aangenomen worden dat betrokkene wel degelijk banden heeft opgebouwd in België. Wij merken echter op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Het feit dat betrokkene een arbeidscontract voorlegt en hier tewerkgesteld is, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat zijn verblijf gebaseerd was op zijn huwelijk met een verblijfsgerechtigde onderdane. Zijn verblijfsrecht werd dan ook ingetrokken op 10.11.2022, aangezien er al sinds oktober 2020 geen sprake meer was van een gezinscel. Zijn toelating om betaalde arbeid te verrichten op het Belgische verviel toen zijn bijlage 35 werd ingetrokken, namelijk op 24.05.2023. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op zijn elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden.

Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State.

Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat hij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert

ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar zou betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid en dat er geen sprake zou zijn van enige manifeste of opzettelijke fraude, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat er sprake zou zijn van lokale verankering en integratie, dat hij de nodige inspanningen geleverd zou hebben om zijn leven in België uit te bouwen, dat hij hier steeds tewerkgesteld was, dat hij nooit ten laste gevallen zou zijn van het sociale zekerheidsstelsel, dat hij hier een ononderbroken tewerkstelling zou hebben van vier jaar, dat hij onmiddellijk opnieuw tewerkgesteld zou kunnen worden, dat hij een passie voor windsurfen ontwikkeld zou hebben, dat hij een fervent sporter zou zijn, dat hij de Nederlandse taal zou beheersen, dat hij daartoe verschillende cursussen gevolgd zou hebben, dat hij veel interesse zou vertonen in de Belgische taal en cultuur, dat hij hier een vriendenkring opgebouwd zou hebben, dat hij ernstige inspanningen geleverd zou hebben om zich te integreren, dat hij een bijdrage zou leveren aan de Belgische maatschappij, dat hij verschillende inschrijvingsbewijzen Nederlandse taallessen voorlegt evenals verschillende deelcertificaten Nederlandse taallessen, zijn arbeidsovereenkomst, verschillende loonfiches, een bewijs van lidmaatschap van een kite club, een bewijs van inschrijving in een fitness club, een attest van niet steunverlening door het OCMW, een bestuurderskaart van VZW ITLB, enkele foto's, een fiscaal attest van het Rode Kruis en zijn curriculum vitae) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrontheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"Schending van artikel 9bis en 62 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van de zorgvuldigheidsplicht. Schending van artikel 6.4. van Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Schending van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de EU. Schending van artikel 8 EVRM. Schending van het proportionaliteits- en gelijkheidsbeginsel.

Eerste onderdeel,

Verzoeker had de prangende humanitaire situatie op grond van artikel 6.4. Richtlijn 2008/115/EG als buitengewone omstandigheid vermeld als basis voor de aanvraag.

De bestreden beslissing maakt enkel melding ('...en de Richtlijn 2008/115/EG') van dit gegeven en stelt dat deze Richtlijn in de Belgische wetgeving is opgenomen via artikel 9bis vreemdelingenwet en dat verzoeker zich niet in buitengewone omstandigheden van artikel 9bis bevindt.

Dit is onjuist. Artikel 6.4. van de Richtlijn is als dusdanig niet omgezet in de Belgische wetgeving, alleszins niet in artikel 9bis vreemdelingenwet. Vermeld artikel van de Richtlijn hanteert een veel ruimere, minstens een andere rechtsbasis dan artikel 9bis vreemdelingenwet. De begrippen 'ten allen tijde schrijnende gevallen om humanitaire of om andere redenen' zijn veel ruimer dan het begrip buitengewone omstandigheden.

Het motief faalt bijgevolg.

Verzoeker heeft artikel 6.4. van de Richtlijn in de aanvraag opgenomen als algemene rechtsbasis voor de aanvraag, dus ook wat betrof het aspect ontvankelijkheid.

Artikel 6.4. van de Richtlijn heeft die algemene draagwijdte en slaat door haar inhoud en formulering op alle fases van de beoordeling, dus ook op de ontvankelijkheidsfase. De Richtlijn 6.4. zegt letterlijk: 'De lidstaten kunnen ten allen tijde in schrijnende gevallen...'. Het begrip 'ten allen tijde' houdt in dat hier geen specifieke voorwaarden voor ontvankelijkheid kunnen geëist worden.

Alleszins faalt de bestreden beslissing door artikel 6.4. Richtlijn niet in overweging te nemen bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag en door deze gelijk te stellen met artikel 9bis vreemdelingenwet. Er is geen criterium van 'schrijnend geval, humanitaire of andere redenen' in overweging genomen bij de beoordeling van de ontvankelijkheid, hoewel verzoeker dit uitdrukkelijk had opgeworpen.

Tweede onderdeel,

De kernredenering van de bestreden beslissing is dat verzoeker wist dat zijn verblijf gebaseerd was op zijn huwelijk.

Om dit te illustreren besteedt de bestreden beslissing paragrafen aan een opsomming van de door verzoeker gevoerde procedures.

Deze motieven hebben geen uitstaans met het te beoordelen criterium, met name zijn er op het ogenblik van het indienen van de aanvraag en van de beslissing (in casu 01.03.2024) buitengewone omstandigheden die maken dat verzoeker de machtiging niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats van verzoeker.

De bestreden beslissing maakt deze beoordeling niet, maar wijst de buitengewone omstandigheden gewoonweg af.

Het door de Raad van State bij arrest van 9 april 1998 ontwikkelde criterium en dat door verzoeker in de aanvraag is geciteerd stelt dat buitengewone omstandigheden 'omstandigheden zijn die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.' Dat het bijzonder moeilijk is om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen volstaat als criterium.

Er moet geoordeeld worden of de concrete toestand van verzoeker dermate is dat deze buitengewone omstandigheden uitmaakt dat hij de aanvraag niet of bijzonder moeilijk in zijn land van herkomst, in casu Marokko, bij de voor dit land bevoegde diplomatieke post, kan indienen.

In die zin dient de reële situatie van verzoeker beoordeeld te worden, volledig te buiten gelaten of al dan niet familiebanden en vriendschapsbanden teniet zijn gedaan.

Dat verzoeker contact kan nemen met de IOM doet niet terzake. In essentie dient de toestand geobjectiveerd te worden naar de reële mogelijkheden van verzoeker om de aanvraag in Marokko te kunnen doen. Dit heeft op zich niets te maken met zijn voorafgaand verblijf in Marokko, het gaat er om dat hij, zeer lange tijd in België is, met alle gevolgen van dien. Los van wie hiervoor verantwoordelijk is, zijn deze gevolgen reëel, met name dat hij normaal gesproken niet meer terug kan naar zijn land van herkomst om daar de aanvraag te doen.

Een tweede aspect bij die beoordeling is dat het geheel van omstandigheden in overweging moet worden genomen bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden, en het niet volstaat de onderdelen ieder op zich en geïsoleerd van elkaar af te wijzen. Het redelijkheidsbeginsel vereist dergelijke beoordeling van de gehele situatie van het privéleven van verzoeker.

In dat kader wordt ook gewezen op de schending van het gelijkheidsbeginsel. Het is verzoeker bekend dat diverse personen die in gelijkaardige situaties vertoeven wel bij toepassing van artikel 9bis vreemdelingenwet werden geregulariseerd, ook personen die, zoals verzoeker, afkomstig zijn uit het Marokko.

Het gaat overigens om een criterium dat informeel gekend is. Waarom dit dan voor bepaalde personen/families wel, en voor andere in een vergelijkbare situatie niet wordt toegepast, is minstens onduidelijk, maar het is niet redelijk en het schendt het gelijkheidsbeginsel.

Het gegeven dat verwerende partij terzake het beoordelen van buitengewone omstandigheden een discretionaire bevoegdheid heeft, kan niet voor gevolg hebben dat er willekeurig wordt beslist en dat het gelijkheidsbeginsel wordt geschonden.

Derde onderdeel,

Verzoeker had specifieke motieven ingeroepen waarom hij de aanvraag niet in Marokko kon doen.

Het ging om een geheel van argumenten: Duurzame lokale verankering in België – lang verblijf in België - bijzondere integratie in België - bijzondere banden met België – artikel 8 EVRM - Schrijnende situatie – Prangende humanitaire situatie.

Verzoeker merkt in eerste instantie op dat voor het beoordelen van de buitengewone omstandigheden het geheel van de ingebrachte motieven in overweging moet worden genomen, en dit in hun samenhang en hun versterkende waarde.

De beslissing doet dit niet en overweegt elk argument op zich zonder het geheel voor ogen te houden.

Vierde onderdeel,

In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing stelt zijn de door verzoeker in de aanvraag 9bis vreemdelingenwet 'overige aangehaalde elementen' tot de gegrondheid behoren en in deze fase niet kunnen behandeld worden. Er wordt verwezen naar 'oude' rechtspraak van de RvV, waarvan de arresten overigens geen precedentswaarde hebben.

Verzoeker heeft overigens deze elementen ten gronde, ook in het onderdeel 'ontvankelijkheid', aangehaald, maar zij werden ten gronde nog verder inhoudelijk ontwikkeld. Maar de elementen van lang verblijf, vestiging van het centrum van zijn belangen in België, ... werden reeds uitdrukkelijk aangehaald in het onderdeel 'ontvankelijkheid'.

Bovendien sloeg ondermeer de verwijzing in de aanvang van de aanvraag artikel 9bis vreemdelingenwet naar artikel 6.4. van de Richtlijn zowel op het onderdeel ontvankelijkheid als op het onderdeel gegrondheid, zoals hoger ook reeds aangehaald.

Deze elementen konden dan ook niet miskend worden door ze af te doen als 'overige elementen' die enkel betrekking zouden hebben ten gronde.

In tegenstelling tot wat de beslissing stelt diende er wel 'te worden ingegaan' op deze elementen."

2.2. Met de bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet beoordeeld. Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”.

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd. Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid. De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoekers niet afdoende aannemelijk hebben gemaakt dat het voor hen onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit hun land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd zijn te verblijven. Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen.

Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). De Raad wijst er verder nog op dat de Raad niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Verzoeker betoogt dat het criterium van artikel 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) niet in overweging is genomen bij de beoordeling van de ontvankelijkheid en dat de verwerende partij dit criterium niet gelijk mocht stellen aan het criterium van buitengewone omstandigheden van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn luidt als volgt:

“De lidstaten kunnen te allen tijde in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. In dat geval wordt geen terugkeerbesluit uitgevaardigd. Indien al een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, wordt het ingetrokken of opgeschort voor de duur van de geldigheid van de verblijfsvergunning of andere vorm van toestemming tot legaal verblijf.”

Daargelaten de vraag of deze bepaling rechtstreeks kan worden ingeroepen, gelet op het gebruik van de term “kunnen”, moet erop worden gewezen dat de Terugkeerrichtlijn overeenkomstig artikel 79, lid 2, van het VWEU tot doel heeft om op basis van gemeenschappelijke normen en juridische waarborgen een doeltreffend verwijderings- en terugkeerbeleid te ontwikkelen, zodat mensen op een humane manier, met volledige eerbiediging van hun grondrechten en waardigheid, kunnen worden teruggezonden (HvJ 5 juni 2014, C- 146/14 PPU, pt. 38 en 87, *Mahdi*). De Terugkeerrichtlijn is dus enkel van toepassing bij terugkeerprocedures en terugkeerbesluiten.

De thans bestreden beslissing is geen terugkeerbesluit.

Artikel 6.4 van deze richtlijn verplicht lidstaten aldus niet tot het verlenen van verblijfsvergunningen aan illegaal verblijvende derdelanders (HvJ 5 juni 2014, C-146/14 PPU, pt. 89, *Mahdi*), maar bepaalt enkel dat lopende terugkeerprocedures worden beëindigd en al uitgevaardigde terugkeerbesluiten of verwijderingsbesluiten moeten worden ingetrokken of geschorst wanneer een lidstaat beslist om een illegaal verblijvende derdelander een verblijfsvergunning te verlenen. Met andere woorden, dit artikel schetst enkel de verhouding tussen een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf die wordt verleend aan een derdelander en een terugkeerbesluit. De mogelijkheid om illegaal verblijvende derdelanders al dan niet te regulariseren door een verblijfsvergunning te verlenen, is daarentegen een bevoegdheid waarin enkel de lidstaten regelgevend optreden.

Artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet is dus een louter nationale bepaling die geen omzetting vormt van secundaire EU-regelgeving. Waar verzoeker er dus op alludeert dat artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn de bevoegdheid van de gemachtigde wat betreft de toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet zou uitbreiden, in die zin dat ze het bestuur zou toelaten om voorbij te gaan aan het begrip buitengewone omstandigheden in deze bepaling, kan zij niet worden gevolgd. De verwerende partij is er immers enkel toe gehouden om na te gaan of aan de voorwaarden van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet is voldaan.

Verzoeker meent voorts dat de kernredenering van de bestreden beslissing is dat verzoeker wist dat zijn verblijf gebaseerd was op zijn huwelijk en dat de bestreden beslissing om dit te illustreren paragrafen besteedt aan een opsomming van de door verzoeker gevoerde procedures. Verzoeker kan hierin echter niet worden gevolgd, nu ook dit argument is gesteund op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Verzoeker viseert volgende paragraaf:

“Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 06.07.2017 een eerste maal naar België komt, met een Frans Schengen visum en een toegelaten verblijf tot 02.09.2017. Op 03.11.2017 komt betrokkene opnieuw naar België, met een nieuw Frans Schengen visum en een toegelaten verblijf tot 30.01.2018. Op 27.10.2018 treedt betrokkene in het huwelijk met een Franse onderdane. Op 29.10.2018 dient hij een aanvraag gezinshereniging in, in functie van zijn echtgenote. Deze aanvraag wordt toegestaan en betrokkene wordt op 10.05.2019 in het bezit gesteld van een F-kaart. Echter, reeds op 13.11.2020 wordt een negatief samenwoningverslag opgesteld. Op 10.11.2022 wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken door middel van een bijlage 21. De raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigt deze beslissing op 08.05.2023 en de bijlage 35 wordt ingetrokken op 24.05.2023. De echtscheiding wordt uitgesproken op 16.01.2024.”

Uit niets blijkt dat de verwerende partij alleen maar op grond van deze vaststellingen heeft geoordeeld dat er geen buitengewone omstandigheden werden aangetoond. In de daaropvolgende paragrafen wordt uitgebreid besproken waarom de door verzoekers in hun aanvraag aangevoerde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Er wordt wel degelijk onderzocht of verzoekers concrete actuele toestand ertoe leidt dat hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet of bijzonder moeilijk kan indienen vanuit het land van herkomst. Eén en ander wordt overigens bevestigd door verzoeker zelf, die stelt dat elk argument wordt beoordeeld, maar de verwerende partij verwijt het geheel niet voor ogen te hebben gehouden.

Verzoeker viseert voorts volgende motivering:

“Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op zijn elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange

duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat hij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar zou betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid en dat er geen sprake zou zijn van enige manifeste of opzettelijke fraude, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat er sprake zou zijn van lokale verankering en integratie, dat hij de nodige inspanningen geleverd zou hebben om zijn leven in België uit te bouwen, dat hij hier steeds tewerkgesteld was, dat hij nooit ten laste gevallen zou zijn van het sociale zekerheidsstelsel, dat hij hier een ononderbroken tewerkstelling zou hebben van vier jaar, dat hij onmiddellijk opnieuw tewerkgesteld zou kunnen worden, dat hij een passie voor windsurfen ontwikkeld zou hebben, dat hij een fervent sporter zou zijn, dat hij de Nederlandse taal zou beheersen, dat hij daartoe verschillende cursussen gevolgd zou hebben, dat hij veel interesse zou vertonen in de Belgische taal en cultuur, dat hij hier een vriendenkring opgebouwd zou hebben, dat hij ernstige inspanningen geleverd zou hebben om zich te integreren, dat hij een bijdrage zou leveren aan de Belgische maatschappij, dat hij verschillende inschrijvingsbewijzen Nederlandse taallessen voorlegt evenals verschillende deelcertificaten Nederlandse taallessen, zijn arbeidsovereenkomst, verschillende loonfiches, een bewijs van lidmaatschap van een kite club, een bewijs van inschrijving in een fitness club, een attest van niet steunverlening door het OCMW, een bestuurderskaart van VZW ITLB, enkele foto's, een fiscaal attest van het Rode Kruis en zijn curriculum vitae) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Hij stelt dat hij deze elementen ook bij de ontvankelijkheid van zijn aanvraag heeft aangevoerd en deze dus ook in de ontvankelijkheidsfase hadden moeten worden onderzocht. De Raad stelt vast dat duidelijk blijkt dat de verwerende partij het daarbij niet heeft gehouden, maar ook heeft gemotiveerd over verzoekers aangevoerde economische en sociale banden onder meer, maar niet uitsluitend, in het licht van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

De elementen van lang verblijf en vestiging van zijn belangen in België, waarnaar verzoeker verwijst, werden dus wel degelijk beoordeeld in het kader van de ontvankelijkheid van de aanvraag. Verzoeker moet derhalve met concrete argumenten aantonen waarom deze beoordeling niet zou voldoen. Met de herhaling van de elementen die hij in zijn aanvraag heeft aangehaald, toont hij nog niet aan dat de verwerende partij ze ondeugdelijk heeft beoordeeld in het licht van de vraag of ze eraan in de weg staan dat zij de verblijfsmachtiging aanvragen in het land van herkomst, noch afzonderlijk, noch in hun geheel. In die zin kon de verwerende partij wel degelijk concluderen dat de elementen inzake zijn integratie en tewerkstelling niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend en tot de gegrondheid van de aanvraag behoren. De Raad stelt in dat verband nog vast dat het standpunt van de verwerende partij in lijn is met de rechtspraak van de Raad van State luidens dewelke omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, in beginsel de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De verwerende partij verwijst overigens naar deze rechtspraak in de bestreden beslissing, en niet, zoals verzoeker ten onrechte voorhoudt, naar verouderde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Waar, tot slot, verzoeker een schending van het redelijkheids- en gelijkheidsbeginsel aanvoert, erop wijzende dat het hem bekend is dat diverse personen die in gelijkaardige situaties vertoeven wel bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werden geregulariseerd, ook personen die zoals verzoeker afkomstig zijn uit Marokko, moet op het volgende worden gewezen: verzoeker stelt dat de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij niet tot gevolg kan hebben dat er willekeurig wordt beslist en dat een formeel gekend criterium voor sommige personen wel en voor andere personen in een vergelijkbare situatie niet wordt toegepast.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker niet aantoonde om welk criterium en om welke personen die werden geregulariseerd dit dan wel zou gaan en in welk opzicht hij zich in gelijkaardige omstandigheden

bevindt als deze personen. Het loutere feit dat deze personen net als hem afkomstig zijn uit Marokko, maakt nog niet dat zij zich in gelijkaardige omstandigheden bevinden. Daarenboven, in de mate dat verzoeker daarmee alludeert dat moet worden voorbijgegaan aan de wettelijke voorwaarde inzake de buitengewone omstandigheden, wijst de Raad erop dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (*cf.* RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092) zodat uit de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel geen rechtsmiddel kan geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten. Evenmin kan hierop een schending van het redelijkheidsbeginsel worden gegrond. De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat alle in de aanvraag aangehaalde elementen zijn onderzocht en zijn gemotiveerd. Verzoeker toont niet aan dat deze motieven, op zichzelf staand of samengelezen, niet deugdelijk zouden zijn. Waar verzoeker nog een schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van het proportionaliteitsbeginsel, stelt de Raad vast dat verzoeker deze vermeende schendingen niet verder toelicht.

Het middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng september tweeduizend vierentwintig door:

C. VERHAERT	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
-------------	---

A.-M. DE WEERDT,	griffier.
------------------	-----------

De griffier	De voorzitter
-------------	---------------

A.-M. DE WEERDT	C. VERHAERT
-----------------	-------------